

РЕШЕНИЕ

№ 343

гр. София, 07.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря С. Е. Д.
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20211110113378 по описа за 2021 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 430 ТЗ вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Ю. Б.“ АД, правопреемник на „Б. П. П. Ф.“, действащ чрез Б. П. П. Ф. С.А-клон България срещу Е. В. И. за признаване за установено, че ответникът дължи следните суми: сумата от 2538,62 лева, представляваща главница по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-14156131/17.11.2016г., ведно със законна лихва от 03.12.2020г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 97,70 лева за периода от 20.09.2017г. до 16.11.2020г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 60683/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

Ищецът твърди, че на 17.11.2016г. бил сключен договор за потребителски кредит № PLUS-14156131 с ответника, посредством който страните били постигнали съгласие кредиторът да отпусне заем в общ размер на 4700 лева за срок от 24 месеца. Сумата следвало да бъде изплатена на 24 броя равни месечни вноски, всяка от която в размер на 303,46 лева, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита. Въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника бил определен годишен процент на разходите, както и била уговорена такса ангажимент, срещу което се сключвал договор при фиксиран лихвен процент по смисъла на пар.1, т. 5 ЗПК. Сочи, че таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържал таксата от общия размер на кредита. Сумата, предмет на договора, била преведена по личната сметка на ответника. Сочи, че в чл. 5 от договора била уговорена и лихва за забава в

размер на действащата законна лихва за периода на забавата. Твърди, че длъжникът бил преустановил плащането на вноските по кредита на 20.08.2017г., към която дата били погасени 8 месечни вноски. Поддържа, че кредитът станал изискуем на 20.09.2017г. /падежната дата на втората пропусната месечна вноска/. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Е. И., с който се оспорват предявените искове. Изложени са съображения, че исковата молба е недопустима, тъй като възможността клон на дружеството да участва в съдебен процес, дори като пълномощник на юридическо лице от негово име и за негова сметка, била изключена като аргумент за това се извличал от разпоредбата на чл. 20 ТЗ. Поддържа, че клонът макар и да разполага с функционална и оперативна обособеност не притежава качеството субект на правото и съгласно чл. 27 ГПК бил неправосубектен и не притежавал процесуална легитимация. Оспорва ищецът да е обявил договора за потребителски кредит за предсрочно изискуем. Твърди, че по делото не са ангажирани доказателства ответникът да е била уведомена за настъпилата предсрочна изискуемост. Представеното към исковата молба уведомление, наименовано „последна покана“ било подписано от представител на ищеца, тоест това уведомление представлявало частен свидетелстващ документ като липсвали доказателства това изявление да е било отправено до ответника и да е достигнало до нея. Оспорва наличието на валидно облигационно правоотношение между страните. Оспорва кредиторът да е предоставил сумата от 4700 лева, предмет на договора. Твърди, че подписът ѝ е бил пренесен посредством специални технически средства. Поддържа, че договорът е нищожен в частта, с която са уредени лихвите поради противоречие с добрите нрави и поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл. 11, т. 9 и т. 10 вр. чл. 22 ЗПК. Оспорва начисления лихвен процент по договора, като твърди, че същият е неправомерно завишен и в противоречие с добрите нрави. Сочи, че в случая се достигало до значителна нееквивалентност на насрещни престации. Намира, че договорът бил сключен в нарушение на клаузите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК- шрифтът на договора бил по-малък от 12; нямало посочен срок на договора, а единствено погасителен план; липсвала методика за изчисляване на референтен лихвен процент. От договора не можело да се извлече информация за размера на включените в месечната погасителна вноска суми, а именно[1]колко била лихва, главница и такса. Сочи, че процесният договор бил сключен и в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 ЗПК. Оспорва дължимостта на претендираните от ищеца застраховка „Защита на плащанията“ и „такса ангажимент“. Поддържа, че застраховката противоречала на КЗ, а и не било доказано ответникът да се е възползвал от услугата. На следващо място, твърди, че в ЗПК липсвали институти като „такса ангажимент“, „защита на плащанията“ и др. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

С влязло в сила протоколно определение от 12.10.2023г. съдът е прекратил производството по делото в частта, с която са предявени под условия на евентуалност осъдителни искове за същите суми и основание.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите от страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, приема за установено следното:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени искиве за установяване дължимост на суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 29.12.2020г. по ч.гр.д. № 60683/2020г. по описа на СРС, 161 състав. Исковете са допустими като предявени в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

За да бъдат уважени предявените искиве в тежест на ищеца е да докаже наличието на действително правоотношение по договор за потребителски кредит от 17.11.2016г., обстоятелството, че е предоставил на Е. И. заемната сума, предпоставките за настъпване на предсрочна изискуемост на кредита; изпадането на ответника в забава и размера на мораторната лихва за забава.

На първо място с оглед възраженията на ответника за недопустимост на производството съдът намира следното:

От представените доказателства се установява, че „Б. П. П. Ф.“ ЕАД е било преобразувано по реда на чл. 265г от ТЗ чрез трансгранично вливане в едноличния собственик на капитала- „Б. П. П. Ф.“ С.А- Франция с номер в Търговския и фирмен регистър №, както и че от 24.04.2018г. /след датата на сключване на процесния договор/ „Б. П. П. Ф.“ ЕАД е заличен търговец.

Съгласно записванията в общодостъпния публичен търговски регистър „Б. П. П. Ф.“ С.А- Франция, вписано в Парижки търговски регистър под № има регистриран клон в Република България - „Б. П. П. Ф.“ С.А, клон България КЧТ, ЕИК.

От извършена справка в Търговския регистър се установява, че на 31.05.2023г. е извършено прехвърляне на търговско предприятие на „Б. П. П. Ф.“ клон България КЧТ по реда на чл. 15 от ТЗ, като същото е вписано по партидите на правоприемника „Ю. Б.“ АД. В този смисъл е и представеното Удостоверение с изх. № 20230608122757 от 08.06.2023г. Настоящото производство след извършеното прехвърляне на предприятие е продължило с участието на правоприемника. От извършена справка в Търговския регистър се установява, че към 04.12.2023г. „Б. П. П. Ф.“ С.А, клон България КЧТ е заличен търговец. Поради което решението по делото следва да бъде постановено именно спрямо правоприемника- „Ю. Б.“ АД.

При така гореизложената фактология първоначалният ищец е правоприемник на първоначалния кредитор и правата и задълженията му са преминали върху ищеца. Следва да бъде посочено, че исковете са предявени от юридическото лице- „Б. П. П. Ф.“ С.А., което обстоятелството се установява, както от заявлението по чл. 410 ГПК, така и от исковата молба, в които изрично е посочено, че юридическото лице действа чрез „Б. П. П. Ф.“ С.А, клон България КЧТ. Клонът е обособяване на част от дейността на търговеца извън населеното място, където се намира неговото седалище, част е от предприятието на

търговеца, който чрез него извършва търговска дейност, като правата и задълженията възникват за търговеца, тъй като клонът не е субект на правото. В този смисъл и Решение № 119 от 01.09.2017г. на ВКС по т.дело № 1056/2016г. Чрез регистриране на клон по чл. 17а ТЗ чуждестранните юридически лица осъществяват дейност на територията на Република България, какъвто е и настоящият случай. В този смисъл предявените искове са допустими като предявени от правосубектна страна и следва да бъдат разгледани по същество.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните съдът намира следното:

В конкретния случай по делото е представен Договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-14156131, оторизационен код ***** от 17.11.2016г., сключен между „Б. П. П. Ф.“ ЕАД и Е. В. И.. От съдържанието на договора се установява, че е договорен размер на кредита 4700 лева; застрахователна премия- 631, 68 лева, такса ангажимент- 164,50 лева, брой погасителни вноски- 24 броя, месечна погасителна вноска – 303,46 лева. Общата стойност на плащанията е 7283,04 лева при годишен процент на разходите- 47,47 % и годишен лихвен процент- 35,52 %.

От представеното платежно нареждане от 18.11.2016г. се установява, че в полза на Е. И. е преведена сума в размер на 4535,50 лева с основание „съгл.договор PLUS-14156131“. В Приложение № 2 към договора е посочено, че нетната сума за получаване по договора след удържане на такса ангажимент и застрахователни премии, ако има такива е в размер именно на 4535,50 лева /4700 – 164,50/.

Съгласно чл. 2 от договора размерът на предоставения с договора заем е равен на сумата, посочена в поле „Общ размер на кредита“. Размерът на кредита за покупка застраховка „Защита на плащанията“ ще бъде платен директно на застрахователния агент „Д. С.“ ЕАД. Посочената сума в поле „Застрахователна премия“ е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле „брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска, посочена в поле „Месечна погасителна вноска“. Кредитополучателят заплаща и такса ангажимент, посочена в съответното поле, срещу което кредиторът фиксира лихвеният процент за срока на договора, при съдържащите се в този документ условия, размери и срокове. Таксата се заплаща от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържа сумата, посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита.

Приет е като доказателство и Сертификат № PLUS-14156131, удостоверяващ че застрахователят С. А. V. S., France чрез клона си „К. Ж., клон България“ и С. А. R. D. SA чрез клона си „К. О. з., клон България“ срещу заплащане на застрахователна премия са се съгласили да застраховат съгласно приложените ОУ на застраховка „Защита на плащанията“ изпълнението на задълженията по кредита от страна на ответника.

От така описаните доказателства се установява, че е бил сключен договор за потребителски кредит с посочените по-горе условия, както и че сумата е била реално преведена на кредитополучателя. Ответникът не е възразил относно автентичността на

сключения договор за потребителски кредит, а е посочил, че подписът е пренесен посредством специални технически средства върху представеното по делото копие от договора, което възражение остана недоказано, доколкото по делото беше представен и приет като доказателство оригиналът на сключения договор, който съответства напълно на представеното с исковата молба копие от него. Поради което съдът приема, че е настъпило валидно правоотношение между цедента и ответника с предмет предоставяне на кредит в размер от 4700 лева, както и че на ответника е била предоставена заемна сума в размер на 4535,50 лева.

На основание чл. 5, изр. 2 от договора за кредит при просрочване на две или повече месечни вноски и считано от падежната дата на втората непогасена вноска вземането на кредитодателя става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени в договора надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноси за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост.

Съгласно т. 18 от Тълкувателно решение № 4/2013г. от 18.06.2014г., постановено по т. д. № 4/2013г. от ОСГТК на ВКС, постигнатата в договора уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да претендира вземането си в пълен размер, не поражда действие, ако заемотелят изрично не е заявил, че упражнява това право, което волеизявление да е достигнало до длъжника. От горното следва, че за да е налице предсрочна изискуемост като предпоставка за уважаването на иска по чл. 422 ГПК, по делото следва да е доказано, че заемотелят е упражнил правото си да направи вземането си предсрочно изискуемо преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК. Т.е. кредиторът следва да е уведомил длъжника за обявяването на предсрочната изискуемост на кредита. В настоящия случай по делото е представена покана от 14.02.2018г., която действително е адресирана до Е. И., в която е посочено, че вземането по договора за кредит е обявено за предсрочно изискуемо с оглед преустановяване на плащанията по кредита, но липсват доказателства поканата да е била връчена на кредитополучателя. Поради което при прилагане на неблагоприятните последици от разпределената доказателства тежест следва да се приеме, че по делото не е установено кредиторът да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Независимо от горното съгласно разрешението, дадено в т. 1 от Тълкувателно решение № 8/2017г. от 02.04.2019г. по т.дело № 8/2017г. на ОСГТК на ВКС искът по чл. 422, ал. 1 ГПК следва да се уважи в размер на изискуемите и неплатени вноски по кредита, отразени в договора за кредит, изискуемостта на които е възникнала до приключване на съдебното дирене по арг. от чл. 235, ал. 3 ГПК. В случая падежът на договора /20.11.2018г./ е настъпил преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК /03.12.2020г./. Т.е. към този момент всички вземания по кредита са били ликвидни и изискуеми.

Относно възраженията на ответника за нищожност на процесния договор съдът

намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит "договорът за потребителски кредит" е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са "потребителят" и "кредиторът", като "потребител" е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а "кредитор" е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

От съдържанието на процесния договор се установява, че същият представлява именно договор за потребителски кредит по смисъла на цитираната норма и следва да отговаря на изискванията, предвидени в ЗПК. На основание чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен.

В конкретния случай, договорът за потребителски кредит е сключен в изискуемата от чл. 10, ал. 1 ЗПК форма – писмена форма на хартиен носител, по ясен и разбираем начин.

С оглед възраженията на ответника следва да бъде посочено, че в чл. 7 от договора е предвидено, че при инфлация, по-голяма от 2 % на месечна база или 24 % на годишна база, кредиторът има право да преизчисли размера на остатъчното задължение с индекса на инфлация за приложимия период. Кредитополучателят може по всяко време да поиска и получи безвъзмездно извлечение за състоянието на договора под формата на погасителен план с отбелязване на извършените и предстоящите плащания. Съдът намира, че не се касае за уговорка, предвиждаща потестативно право на банката едностранно да променя размера на дължимата годишна възнаградителна лихва, а възможност да бъде преизчислен размерът на непогасеното задължение с оглед настъпване на конкретно събитие от обективен характер, в случая посочени нива на инфлация. Съгласно императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа лихвения процент, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. В договора е посочен лихвен процент в размер на 35,52 %, който е уговорен като фиксиран, без да е предвидена възможност размерът му да бъде променян, поради което не е налице и основание за недействителност на договора на основание чл. 23 ЗПК поради нарушаване на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК.

На следващо място относно възражението на ответника, че в договора не е посочен срок на кредита, както и че е нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 11 ЗПК договорът следва да съдържа

условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

В конкретния договор е посочен брой на погасителните вноски /24/, както и че същите са месечни и размерът на месечната вноска /303,46 лева/, в самия договор е обективизиран погасителен план с посочване на падеж на всяка вноска, размер на вноската и оставаща главница. В частта „Параметри и условия“ е посочен и размера на т.нар. „такса ангажимент“ и на застрахователната премия. В този смисъл съдът приема, че договорът съдържа предвидената в закона информация и кредитополучателят е имал предвидимост относно разпределението във времето на поетото от него задължение за връщане на получената сума. С оглед на което не е налице твърдяното нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 11 ЗПК.

Неоснователни са и възраженията за нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 от ЗПК, доколкото в чл. 11 от договора е предвидена възможност за отказ от договора и са регламентирани условията за него, а в чл. 25 е предвидена възможност за уреждане на споровете чрез преговори.

На следващо място съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В конкретния случай в договора е посочен размер на годишен процент на разходите /47,47 %/, но не са описани компонентите, от които е формиран. Съдът намира, че липсата им води до невъзможност да се прецени дали в посочения ГПР са включени такса ангажимент и застрахователната премия, както и води до невъзможност да се прецени дали е нарушен предвидения в чл. 19, ал. 4 ЗПК праг. Следва да бъде посочено, че в самия договор за потребителски кредит е предвидена покупка на застраховка „Защита на

плащанията“, която е посочена в частта „Параметри и условия“. Едновременно с подписване на договора за кредит кредитополучателят подписва и медицински въпросник за приемане на застраховане, застрахователния сертификат и ОУ към застраховката. Самото включване на застрахователната премия в предварително изготвения от кредитора формуляр съдър намира, че установява обстоятелството, че сключването на застраховката е условие за получаване на кредита. Изрично в чл. 2 от договора е посочено, че посочената сума в поле „застрахователна премия“ е разделена на равен брой вноски, съответстващи на месечни погасителни вноски и е част от всяка месечна погасителна вноска. Т.е. задължението за заплащане на застрахователна премия макар и дължимо на трето лице- застрахователен агент, е включено в погасителните вноски по кредита. С оглед на което съдър намира, че получаването на кредита при така посочените условия и параметри включва и заплащането на застрахователна премия за покупка на застраховка „Защита на плащанията“ и удържане на „такса ангажимент“, поради което следва да се приеме, че те представляват разход, който е следвало да бъде включен в ГПР. При аритметично изчисляване на посочения в договора ГПР съдър установи, че застрахователните премии не са били включени в него, напротив, при включването му ГПР надвишава 70 %, тоест води и до нарушение на чл. 19, ал. 4 ЗПК, доколкото надхвърля законоустановения размер /пет пъти размера на законната лихва/. При това положение посоченият в договора годишен процент на разходите не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на сделката, каквото именно е предназначението му, а ГПР, който изначално не е годен да изпълни своето предназначение, не е правно валиден. Ето защо в случая е налице нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК – непосочване на годишен процент на разходите, и приложение следва да намери нормата на чл. 22 ЗПК. В този смисъл е и практиката на съдилищата по идентични спорове, намерила отражение в Решение № 2643 от 22.05.2023г. на СГС, IV- А въззивен състав, постановено по гр. дело № 5772/2022г.; Решение № 50056 от 29.05.2023г. на ВКС по т.дело № 2024/2022г. на Първо ТО; Решение № 2199 от 11.08.2022г., постановено по гр. дело № 12160/2021г. по описа на СГС, IV- Б въззивен състав; Решение № 3869 от 13.07.2023г., постановено по гр. дело № 8634/2022г. по описа на СГС, II -Е въззивен състав; Решение № 1749 от 05.04.2023г., постановено по гр. дело № 12443/2021г. по описа на СГС, II -Е въззивен състав.

При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производство по предявен иск

по чл. 79 ЗЗД, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК. В този смисъл и Решение № 50174 от 26.10.2022 г. по т. д. 3855/2021 г. по описа на ВКС, ГК, IV ГО, Решение № 60186 от 28.11.2022 г. по т. д. 1023/2020 г. по описа на ВКС, ТК, I ТО, Решение № 50259 от 12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/2021 г. по описа на ВКС, ГК, III ГО, и Решение № 50056 от 29.05.2023 г. по т. д. 2024/2022 г. по описа на ВКС, ТК, I ТО, Определение № 50508 от 18.10.2023 г. на ВКС по т. д. № 1950/2022 г., II т. о., ТК.

Поради гореизложеното и предвид установената недействителност на процесния договор за кредит на основание чл. 23 ЗПК съдът следва да определи размера на чистата стойност на кредита. В конкретния случай това е сумата от 4535,50 лева, която именно е била преведена по банковата сметка на ответника. От тази сума следва да се приспаднат всички извършени от Е. И. плащания. От неоспореното извлечение по кредит PLUS-14156131, представено от ищеца и съдържащо неизгодни за него факти, а именно признание за получени плащания, което съдът цени по реда на чл. 175 ГПК, се установява, че за периода от 03.01.2017г. до 22.11.2017г. са извършени плащания в общ размер от 2655,78 лева. В извлечението е посочено, че след обявяване на кредита за предсрочно изискуем са постъпили петнадесет плащания от Е. И. на стойност 2720 лева, с които са погасявани задължения в реда- разноски, лихва и главница. Т.е общо плащанията по кредита, които е извършила ответницата са в размер от 5375,78 лева $/2720 + 2655,78/$, които надхвърлят размера на чистата стойност на кредита $/4535,50/$.

Поради което с извършените плащания е погасена получената чиста стойност на кредита и предявените искове следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни. С оглед изводите на съда не следва да се разглежда своевременно релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност.

По разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има единствено ответникът. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на

отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. Е. И. не е сторила разноси, както в исковото, така и в заповедното производство, като е била представлявана на основание чл.38, ал. 1, т. 2 ЗА в заповедното производство от адв. К. Б., а в исковото производство от адв. Н. И..

Съдът изчисли дължимото адвокатско възнаграждение на адв. Б. с оглед приложимата разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие /22.01.2021г./ на 414,54 лева, а на адв. И. с оглед датата на сключване на договора за правна защита и съдействие /27.04.2021г./, на 414,54 лева, които следва да им се присъдят.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Ю. Б.“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №., правопреемник на „Б. П. П. Ф.“, рег. №, действащ чрез „Б. П. П. Ф. С.А.“ – клон България, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. М., Б. П. С., сгр., срещу Е. В. И., ЕГН *****, с адрес: с. К., район П., ул. №, установителни иски по чл. 422, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че Е. В. И. дължи следните суми: сумата от **2538,62** лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № PLUS-14156131/17.11.2016г., ведно със законна лихва от 03.12.2020г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на **97,70** лева за периода от 20.09.2017г. до 16.11.2020г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 60683/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

ОСЪЖДА „Ю. Б.“ АД да заплати на адв. К. И. Б., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул., №, ет., офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. сумата от **414,54** лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на Е. В. И. по ч.гр. дело № 60683/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

ОСЪЖДА „Ю. Б.“ АД да заплати на адв. Н. И. И., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул., №, ет., офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. сумата от **414,54** лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на Е. В. И. в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____